

La foguera del Joan



Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

Al Joan li encanta el seu nom. I no només perquè és curt, fàcil d'escriure i de llegir, sinó perquè el dia del seu sant, tothom el celebra amb una gran festa. És la nit dels petards, la revetlla i el foc, i el Joan es converteix en l'autèntic protagonista de la nit. Sempre el feliciten les veïnes, les tietes, el senyor de la botiga de rellotges, i tot aquell que el troba pel carrer. Però al Joan, el que de veritat li agrada de la revetlla és el concurs de fogueres que cada any es celebra al seu poble. Llàstima que mai l'hagi pogut guanyar. Però aquest any... aquest any segur que sí.

—Que cadascú busqui tants mobles vells com pugui!— Va cridar el Joan donant el tret de sortida als seus amics.

Allò ho va dir a finals de març i la colla s’hi va esforçar tant, que a principis de juny ja tenien una bona pila de trastos per cremar, amuntegats al garatge de l’avi Sebastià que feien servir de magatzem.

—Ja veureu com aquest cop farem xixines als del carrer de Baix—Va dir el Miquel convençut que amb la calaixera que l’àvia li havia donat, per fi guanyarien a la colla del Narcís. Però els del carrer de Baix feia 6 anys que guanyaven el concurs, i res feia imaginar que enguany no volguessin tornar a casa amb el trofeu. Així que cada tarda, el Joan i els seus amics voltaven amunt i avall pels carrers del poble arrossegant un calaix trencat, una taula esmicolada o un parell de cadires que ja no hi havia qui calcés.

—Nois, ei nois... No us imagineu el que he vist—Va dir la Laura tot esbufegant mentre arribava a la plaça on sempre es trobaven. La noia havia vingut corrents des del carrer de Baix i no podia esperar a recuperar l’alè per comunicar als seus amics el que havia descobert.

—Què ha passat?—Va preguntar el Joan neguitós.

—He esbrinat on guarden les fustes els del carrer de Baix i, en tenen, en tenen...

—Va digues—Van insistir els de la colla que, per més que ho intentaven, no aconseguien veure mai l’amagatall on el Narcís i els seus desaven els mobles que anaven arreplegant.

—En tenen una muntanya enorme. Molt més alta que la nostra—Va acabar de dir la Laura que, ara sí, va deixar-se caure a terra per descansar.



Els rostres del Joan i els seus amics es van estirar com si la decepció els pengés de la barbeta. No podia ser que un altre cop els del carrer de Baix tornessin a passar-los pel davant, i el Joan no estava disposat a aguantar durant tot el curs les brometes del Narcís. Havien de fer alguna cosa. Però quina?

—Ja ho tinc—Va dir el Joan—Doblarem els torns. Tan bon punt sortim de l'escola, res de berenars ni extraescolars, hem de seguir passejant carrers i demanant fustes. I si cal, anirem al poble del costat.

—Però jo avui no puc venir. Demà tenim un examen i he d'estudiar. —Va dir el Miquel.

—Jo també he d'acabar un treball —Va dir la Laura.

I a poc a poc, tots els integrants de la colla van anar explicant que tenien deures, exàmens, feines o qualsevol altre cosa relacionada amb l'escola, que no els permetia sortir a buscar.

El Joan i els seus amics eren conscients que tenien un problema. Sant Joan era la festa que indicava que s'havia acabat l'escola, però per molta il·lusió que els fes la revetlla, per arribar-hi, tots els nens i nenes sabien que abans havien de treballar fort per aprovar el curs.

—Doncs haurem de trobar una solució—Va dir el Joan—Però no ens podem rendir.

I no ho van fer pas. La Laura, que era molt apanyada fent gràfics i esquemes, va dibuixar una taula amb els exàmens i deures de cadascun. Després van establir unes rutines d'estudi en les que uns s'ajudaven als altres i els més petits, que tenien poca cosa a fer, s'encarregaven dels berenars. Fins i tot la Laia, que era tan xicarrona que no podia ni tallar un tros de formatge, va trobar una feina importantíssima. Cada tarda es passava per les cases de tots i vigilava que ningú no es distraigués de la seva feina. I pobre del que enxampava mirant la tele o jugant amb una maquineta, que amb la seva veu de pito els hi feia un bon crit i els hi pintava una flor al nas.

La organització va funcionar tan bé que encara trobaven estones per sortir a buscar fustes. Tothom s'admirava de com aquells nois treballaven de valent i fins i tot l'avi Sebastià els hi va prometre un armari vell, d'aquells grans de paret, si aprovaven tots els exàmens.

El final de curs va arribar i tots van aprovar les assignatures. Contents, van anar a buscar l'armari del Sebastià i, quan el van veure, els va semblar tan enorme que estaven convençuts que amb tanta fusta farien una foguera immensa.

I així, entre nervis i mals de ventre, va arribar la nit de Sant Joan i tots els amics van fer una gran muntanya de mobles a la plaça del Centre.

—Això és tot el que heu aconseguit?—Va riure el Narcís que havia vingut amb els del carrer de Baix per presumir. —Veig que tornarem a guanyar sense problemes. La nostra pila com a mínim fa el doble.

I era ben cert.

El Joan i els seus amics no s'ho podien creure. Es miraven aquella muntanya de mobles i es preguntaven d'on havien tret el temps per anar a buscar tanta fusta? Que no havien estudiat? Tristos i capcots, van esperar al vespre per encendre la seva foguera. Però menjant coca, cantant cançons i saltant les brases se'ls van oblidar les penes i amb prou feines algú es va adonar que l'alcalde s'apropava amb el trofeu.

—Sóc aquí per entregar el primer premi de la foguera més alta al Joan i als seus amics—Va dir.

I sense entendre ni comprendre, tots els nois es van abraonar sobre el trofeu feliços i contents. Però què havia passat? Per què no l'havien guanyat els del carrer de Baix, tots havien vist com la seva muntanya de fusta era molt més alta que la seva.



—És ben senzill—Va aclarir l'alcalde. —Al carrer de Baix no s'ha presentat ningú i no l'han encès. Es veu que tots els nens estan castigats per haver suspès el curs. I es clar, un munt de fusta que no es pot encendre no és una foguera.

El Joan i els seus amics no s'ho podien creure. Era la primera vegada que guanyaven. Agafats de les mans van començar a girar al voltant del foc, mentre les galtes se'ls envermellien per l'escalfor. Ho havien aconseguit. S'havien esforçat de valent i no només havien aprovat el curs sinó que ara podien celebrar-ho. Potser sí que el Narcís i els del carrer de Baix havien aconseguit més fusta que no pas ells, però tot d'una el Joan va comprendre que guanyar a qualsevol preu no té sentit. És millor guanyar i poder gaudir del premi. Perquè de què serveix una foguera que no es pot encendre? De res.

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*



Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.



SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital